

För några år sen ringde jag upp den då nytilträdde rektorn Hamid Zafar på Sjumilaskolan i Biskopsgården i Göteborg. Det hade kommit förslag på att busa vissa elever till bättre skolor.

Jag frågade honom hur många elever han har på högstadiet. "Drygt 500", svarade han. Hur många av dessa har svenska som modersmål, undrade jag. Jag hörde hur han började räkna på fingrarna: "En... två... tre, kanske fyra".

Det är ju inte ens en procent av eleverna!

"Det stämmer", sa Hamid.

Det vill säga: nästan alla pratar somaliska och arabiska. Han var ärlig, kändes det som. Han skönmålade inte, som många andra kommunala chefer.

Hur har det kunnat tillåtas gå så här långt?

Vi kallar det mångkultur men i själva verket har vi skapat en social, ekonomisk och mänsklig apartheid i Sverige.

Det är inte många år sedan regeringen sa, och trodde förmodligen, att vi är bäst i världen på integration och mångfald. Det var ungefär samtidigt som dåvarande statsministern flyttade in i sin herrgård i Sörmland. Jag frågade Göran Persson om han kunde tänka sig bo i en trappuppgång på Ramels väg i Rosengård. "Ja, absolut, för där bor så fina människor och det är så bra miljö", svarade han.

Nu säger regeringens utredare, Ibrahim Baylan, att vi har gjort fel i 30 år. Men nu ska vi göra rätt för att lyckas med integrationen. Men vet de egentligen vad som är rätt för att bryta segregationen och klassamhället? Detta i ett land där klyftorna numera ökar mest i Europa.

Ett av mina första tv-program handlade om just Biskopsgården, där jag själv är uppväxt. Det är nu mer än 30 år sedan "På rätt sida älven" sändes, en resa mellan Hisingen och Örgryte längs 5:ans spårvagn. Reportaget var en varning för hur det kan gå för ungdomar i dessa skilda världar.

Men det blev om möjligt värre än vad jag hade i mina värsta mardrömmar: utanförskap, miserabla sociala miljöer, skjutningar och sprängningar.

Likt en osynlig social fotboja var ungdomarna från Biskopsgården förutbestämda att hamna i samma arbetarklass som föräldrarna. Många hoppade av gymnasiet. Knappt någon gick vidare till högre studier.

På andra sidan gjorde eleverna samma sociala och ekonomiska karriär som föräldrarna och förskansade sig i vita reservat, både i skolorna och i exklusiva bostadsområden.

Vart jag än reser i Sverige ser jag samma sak. Sverige är inte ett land längre. Det är skilda världar. Det kan ju inte vara avsiktligt. Tvärtom är det ett politiskt fulländat misslyckande. Oavsett vilken regering vi haft, som alla har lovat att ta i tu med utanförskapsområdena eller de särskilt utsatta områdena som de kallas, så har segregationen tilltagit. Vems barn ska växa upp där, vara grannar med unga killar i skyddsvästar med tillgång till granater och vapen? Mina, dina, andras barn?

När det skjuts i Sverige på gator och torg förfäras vi alla. Nu mest i Europa.

Men förnekelsen av utvecklingen byts nu ut mot extremt hårda ord från höga politiker, till och med i regeringen. Vi kan inte utesluta att militär kanske måste sättas in i vissa områden, säger statsministern Löfven. Mordet på mamman i Malmö leder till att justitieminister Morgan Johansson pratar om jakt på "avskryvda odjur".

Orden från politikerna blir allt grövre och hårdare, mer desperata och populistiska ju mindre de vet om hur det sociala läget i landet ska kunna lösas.

I skolorna i de 23 särskilt utsatta områdena går framför allt pojkarna ut utan fullständiga betyg. Det är som om vi byggt ett löpande band som levererar dem till kriminella gäng. Deras arbetsförmedling är öppet dygnet runt och kräver inga betyg i vare sig svenska, matte eller samhällskunskap.

Rektorn Hamid Zafar gjorde vad han kunde med Sjumilaskolan i Biskopsgården. Han var modig som sa som det var och försökte förbättra skolan.

Det gjordes en kartläggning 2011 till 2015 vad som hände med pojkar som gått ut högstadiet på Sjumilaskolan. Efter några år var 26 procent av dem lagförda för olika brott.

Var fjärde grabb.

Vi får det samhälle vi förtjänar. När har krutröken lagt sig i Sverige?